

Maranatha Mare

Augustus 2015

Jaargang 42 No 7

By die poskantoor as nuusblad geregistreer

Zwijg, mijn ziel

*"Nee, ik ben stil geworden,
ik heb mijn ziel tot rust gebracht.
Als een kind op de arm van zijn moeder,
als een kind is mijn ziel in mij."
Psalm 131:2*

Zwijg, mijn ziel, wees stil.
Luister wat God zegt.
Hij heeft zeker iets
Voor je weggelegd.
Elke dag een woord
geeft je leven zin.
Zo ga jij met Hem
hier de hemel in.

Zwijg, mijn ziel, wees stil
als de stormwind woedt.
Luister in jezelf
tot je God ontmoet
en je binnenin
weer de vreugd ervaart,
dat Hij Zijn geheim
aan jou openbaart.

Zwijg, mijn ziel, wees stil
in je tranendal.
Boven wacht de berg
waar je komen zal,
weg van elk rumoer,
zoals Hij het wil.
Luister naar Zijn stem.
Zwijg, mijn ziel, wees stil!

Overgenomen uit : "Levenskracht" – Frits Deubel

Een nieuw seizoen

Mijn broer heeft een besproeiingszaak en doet zaken overal in Afrika. In Angola moest hij een keer vliegen van Luanda naar het afgelegen gebied waar de boerderij van zijn cliënt zich bevond. Ver weg van alles. Eigen water voorziening, eigen electriciteitsvoorziening, geen winkels, geen ziekenhuizen. Maar die plaats heeft het meest perfecte klimaat – 24 graden door het jaar. Toen ik ervan hoorde vond ik dat ik best wel met 24 graden zou kunnen leven. Niet te heet, niet te koud. Perfect. Ik probeerde me indenken hoe dit op den duur zou zijn.

De dertig graden temperaturen van de zomer zou ik niet missen. De winter wel. Als het koud is buiten, is het binnen gezellig. Warme kleding, het zonnetje, een haardvuur, een warm bad en bed zijn in de winter bijzonder prettig. We eten en drinken weer wat anders. Een hele andere sfeer heerst in Johannesburg wanneer de bladeren verbruinen en door de wind rondgewarrelt worden, dunne wolken in de lucht.

Misschien hebben mensen de afwisseling wel nodig. Om langzamer te leven in de winter en sneller in de zomer. Binnen in de winter, buiten in de zomer. De overgang van winter naar zomer gaat vaak gepaard met een nieuwe energie, een behoefte voor “spring cleaning” – niet alleen het huis en de stoffige gordijnen, maar ook het gemoed en de ziel. “Dying and rising”, de wisseling van dood naar nieuw leven, wordt in alle culturen aangetroffen. Ze hebben allen hun eigen rituelen om deze verandering te vergestalten.

In onze Bijbel spreekt de Prediker niet zo heel erg positief over het cyclische van het leven. Alles wat was, komt weer. Over en over. De seizoenen wisselen, maar toch blijft alles hetzelfde. De mens is vastgevangen in het cyclische van het leven. Slaven van het aardse bestaan. Alles waar ze aan beginnen, alles waarin ze hun energie beleggen, gaat voorbij, komt tot niets. Alles tevergeefs. Er is niets nieuws onder de zon.

“Dying and rising” in het Christelijke godsdienst gaat niet alleen om de *natuur* waar de winter de dood symboliseert en de lente nieuw leven, opstanding. De dood en opstanding van Jezus en onze rituelen van Goede Vrijdag en Pasen gaan om *mensen*. De mens Jezus met zijn dood en opstanding, zijn “dying and rising” wat nieuw leven mogelijk maakt voor mensen.

Dit nieuwe leven gebeurde en gebeurt steeds middenin het cyclische bestaan van mensen. De seizoenen blijven komen en gaan. We komen er niet onderuit. Winter, zomer, winter, zomer komen regelmatig. Cyclisch zoals de tijd die wij aflezen van een klok met een rond gezicht. Het word altijd weer 12 uur. Rond en rond gaat het maar door.

Voor de mens zijn leven en dood deel van het cyclische bestaan. We krijgen maar een rondje. Als het weer 12 uur wordt, zijn wij bij het einde gekomen en hier op aarde is er voor ons geen nieuwe dag, geen nieuw begin meer.

Middenin deze cyclische tijd is er voor ons een nieuw seizoen aangebroken. Iets heel anders. Een bijzondere “dying and rising”. Niet het soort regelmatige afwisseling waar alles hetzelfde blijft. Iets nieuws is gekomen. Daarmee zijn we doorgebroken in een andere dimensie. Uitgebroken uit het slavenbestaan van de cyclische eendersheid-andersheid. Vrij zijn we in de dimensie van de Gans Andere waaraan we deel hebben.

Hier bij ons blijft het niet dag in dag uit 24 graden. Altijd hetzelfde. Hier bij ons was koud in juli, maar nu komt de lente. Cyclisch nieuw leven. Altijd hetzelfde. Middenin deze aardse regelmaat, is er toch wel een nieuwe energie, een behoefte aan schoonmaken te bespeuren.

Middenin deze aardse regelmaat is er voor ons een nog grotere energie, een heel ander soort schoon worden en vrij zijn mogelijk geworden. Gods wereld voor ons opengebroken. Alles tegelijk. Middenin het cyclische bestaan is er méér.

Een nieuw seizoen is aangebroken.

Yolanda Dreyer

Een nieuw seizoen is ook aangebroken voor Ingrid Janbroers. Zij heeft besloten om te verhuizen naar Amerika, haar huis is al verkocht en haar spullen zijn al in de container onderweg. Ingrid, als gemeente wensen wij jou een gelukkige en gezellige en bevredigende nieuw leven – wij zullen je missen maar houden wel contact via de Mare en Facebook.

Arie van der Veer over de begrafenis van zijn zoon Peter

Onlangs overleed de zoon van dominee Arie van der Veer onverwacht aan een hartstilstand. Arie schreef: 'Zomaar opeens. Bij de pannen en het gasfornuis. Wie zal ooit de groeven in de ziel kunnen lezen van de kleintjes die papa vonden? Een vlotte vent, vrolijk, sterk, voorganger en voetbaltrainer. Achter in de veertig. Papa van een groot gezin met adoptiekinderen en eigen kinderen. Zeven stuks.' Arie vertelt in deze blog over de begrafenis.

Een 'vette' begrafenis.

'Voor de voetballers gereserveerd'

Een kaart met dat opschrift lag op de dag van de begrafenis op de voorste rijen stoelen van de Fonteinkerk.

Ik weet niet, hoe het bij jou gaat in de kerk, maar bij ons zit de jeugd meestal achterin. In *De Bolder*, waar wij kerken, zitten zij min of meer verscholen achter de ruggen van de volwassenen. 'Het is daar half duister, en als je daar toch moet zijn?' zeggen ze dan. 'Je zit dan lekker uit het zicht.' Behalve voor deze opa. 😊

Je kunt niet van onze kerkdiensten zeggen dat ze ouderwets zijn. Verre van dat. Maar als je 12, 13 jaar bent is een kerkdienst voor de jongelui niet meer zo aantrekkelijk. Wij hebben in ons gezin een stuk of 7 van die tieners. Ik praat regelmatig met hen over het geloof. Gelukkig is er geen één die hardop zegt, dat hij met God niets te maken wil hebben, maar over het algemeen gaan ze niet juichend naar de kerk. De diensten zijn voor hen saai en lang. 'Na vijf minuten weet ik al waar het over zal gaan', zei ooit één van de tieners. 'Waarom doen die dominees er zo lang over?'

Bij de voorbereiding van de dankdienst voor Peter's leven had ik al die tieners steeds voor ogen. Veel jongens van de voetbalclub zijn niet gewend om naar de kerk te gaan. Wat ik wél in de dagen voor de begrafenis gemerkt had, was hoe bewogen zij onder het sterven van Peter waren. Ik was er bij toen ze thuis een hand kwamen geven. Iedereen kreeg een hand. Niet 'hallo' en dan snel doorlopen. Maar één voor één, ieder een hand geven en dan telkens dat moeilijke woord zeggen: 'gecondoleerd'.

Wij zaten in een hoekje van de tuin en zagen hen de kamer ingaan waar Peter lag. Witte gezichten en betraande ogen. Ze waren er, een heleboel. En in de dienst waren ze met nog veel meer. Rijen achter elkaar.

Super van onze gemeenteleden dat zij die dag bereid waren om na het afscheid van Peter naar de andere kerk in Zwolle Centrum te rijden. In de Fonteinkerk bleven het

gezin, de familie en directe vrienden, kerkenraad. Maar er was ook plek gereserveerd voor de mensen van de voetbalclub, de scholen en de burens. Vooraan! Annet wilde graag dat het een dankdienst zou worden. Lof brengen aan de Here, onze God. Eén van de jongens vroeg: 'Hoe kun je nu danken?' Goeie vraag. Ik zei, dat we in de dienst vooral wilde terugdenken. Onder andere aan wie God voor Peter is geweest en wat Peter voor ons had betekend. Een beetje moeilijk blijft het wel. Hoe kun je God danken voor het leven van iemand die maar 47 jaar mocht worden.

Het aantal liederen dat we hebben gezongen, loog er niet om. Een super lange preek heb ik niet gehouden. Toch duurde de dienst wel twee uur. Sommige jongens zaten met hoofd naar beneden. In de kerk, waar ze dat ook doen, denk ik dan vaak: 'Wat doe ik fout? Kunnen jullie niet proberen te luisteren?' Peter en ik wilden hen zo graag bij alles betrekken. We hebben echt van alles gedaan en bedacht. Het zou toch super gaaf zijn als de tieners van onze gemeente zelf bewust kozen om God te dienen?

Maar deze keer keek ik met andere ogen naar de jongens. Ik had thuis toch gemerkt en gezien hoe verdrietig zij waren! Wat moet je dan met je vragen en verdriet? Wat moet je met al die mensen die luidkeels staan te zingen. Sommigen zelfs met de handen omhoog. Dat doe je wel als PEC Zwolle wint, maar bij uitschakeling of verlies ga je toch niet juichend het veld af?!

Ik heb je al verteld, dat ik Psalm 10 uitgekozen had om over te preken. Met name vers 14: 'Gij ziet het, want Gij aanschouwt moeite en verdriet, om het in Uw hand te leggen'. Voor de jongens heb ik het voorbeeld gebruikt van de scheidsrechter of de trainer. Dat zijn mensen, die soms beslissingen nemen waar je niets van begrijpt: Als je niet wordt opgesteld of als je uit het veld wordt gehaald. Je houdt je mond, maar onder elkaar vind je het dan soms geen goede trainer of een waardeloze 'scheids'.

Maar, is dat is altijd eerlijk? Je maakt toch ook zelf fouten? Het kan met het hele elftal niet goed gaan. Je traint en doet je best, maar het loopt niet goed. Vaak gebeurt het in de voetbal dat de trainer weg moet. Alsof hij alleen de schuld heeft... Zo kun je ook met God omgaan en Hem de schuld van alles geven. Maar dat wilden we in deze dienst voor Peter met God niet doen. Ondanks alle vragen, willen we 'de hemelse Trainer' blijven vertrouwen. Zoiets bedoelt die tekst ook.

Als die man uit de Psalm zegt: om het verdriet in Zijn hand te leggen' betekent niet dat wij niet meer mogen en willen spelen. Nog sterker: bij dit verlies willen we ons juist nog meer inzetten. Samen leggen we opnieuw de leiding in Gods handen. In Gods handen leggen betekent zoiets als aan Hem vragen om er alles aan te doen om in de strijd die blijft - en misschien nog wel zwaarder wordt - om al het kwade en al het verdriet te overwinnen. Ons verdriet niet alleen. Ook van heel de wereld!

Alleen kunnen wij het niet. Absoluut niet. Onze kerkdiensten zijn altijd: roepen, en deze keer schreeuwen tot God: 'God help ons'. Wij kunnen alleen niet verder!. We leggen het in Uw hand'.

Ik heb zaterdag de jongens niet meer gesproken. Alles was in je denken gericht op die laatste gang. Dat is heftig als je ouders bent, maar nog heftiger als je tiener bent en je loop naast de baar van je vader en duwt mee.

Gisteren heb ik gevraagd hoe de voetballers het hebben gevonden. 'Vet', was het antwoord.

Ps: Als u dat woord niet kent, raad ik u aan het henzelf te vragen.

<http://www.eo.nl/geloven/nieuws/item/het-was-een-vette-begrafenis/>

Grepen uit mijn dagboek:

Mijn indrukken en belevenissen als onderduikster in oorlogstijd

Door Elly Trap-Beek met illustraties van Rudi Trap

Rudi Trap is een bekende in onze gemeente van vroeger, ook zullen er mensen zijn die zijn moeder Elly Trap nog onthouden. Ik kreeg onlangs een kopie in handen van de oorlogsdagboek van Elly, met schetsen van Rudi ter illustratie. U kunt Rudi mailen en vragen of er nog kopieën beschikbaar zijn, anders kunt u via de internet bestellen, zoals uitgelegd door Rudi in zijn email :

Hi everyone,

Great celebration and jubilation - my Mother's wartime Diary is now available on amazon.com both in Dutch and in ENGLISH!!!

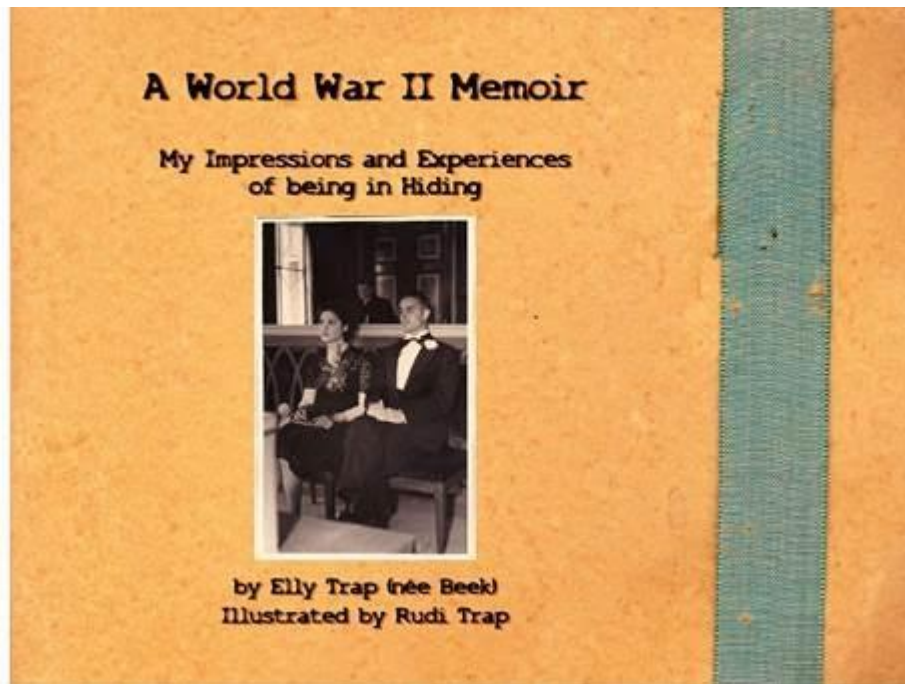
Please be so kind and spread the word.

Thanks so much.

Regards,

Rudi

ruditrap22@gmail.com

Het verhaal van Elly en haar man Leo Trap is een verhaal vol dreiging en gevaar, vol eenzaamheid en zorg, maar zeldzaam ook, met een ongekende apotheose. Juni 1940 trouwt het stel. Ruim een jaar later scheiden ze als de Duitse repressie jegens joodse burgers toeneemt. Zo kan Elly onderduiken en Leo vertellen dat zijn huwelijk mislukt is en hij niet weet waar Elly is. Na wat omzwervingen in onder meer Amsterdam, keert ze terug in haar eigen woning aan het eind van de Drieboomlaan en verschuilt er zich ruim drie jaar. Bijna niemand weet het. En Leo eet 's avonds bij zijn ouders, zodat alles net echt lijkt. Ondertussen is Leo een van de belangrijkste verzetsmensen in Hoorn. Hij is actief in de afluisterpost Poddie, die het verzet achter de winkel en woning van Jo Iepenga aan het Kleine Oost heeft opgezet. Ook het zwaardere verzetswerk schuwt Leo niet. Als eindelijk op 5 mei 1945 ons land wordt bevrijd, kan Elly haar schuilplaats verlaten. Het kost haar moeite om zich weer onder de mensen te begeven en volgens Rudi is ze altijd op haar hoede gebleven. Zo diep heeft deze periode haar getekend. Ook al is er in die meidagen gebrek aan alles, de vrienden van de Binnenlandse Strijdkrachten en het verzet in Hoorn organiseren een grandioos feest. Elly en Leo's tweede huwelijk...

Godsbeeld wat saak maak

Geskryf deur prof Juliana Claassens (Augustus 2015)

I met God, She's black. Met hierdie uitdagende woorde verkoop 'n jong Amerikaanse entrepreneur duisende T-hemde. Hierdie slagspreuk het volgens die 21-jarige Dylan Chenfeld, die skepper van die T-hemp, die doel om mense te laat dink oor wie God werklik vir hulle is. Die meeste van ons, geïnspireer deur twee duisend jaar se kunsvoorstellings, dink aan God as 'n man en meer spesifiek as 'n ou wit man met 'n

Mare / Aug 2015 / pg. 8

baard. Om God dus as 'n swart vrou uit te beeld, is inderdaad skokterapie wat mense uitdaag om opnuut te dink oor God en die beelde wat ons vir God gebruik.

My werk oor die jare heen sedert my PhD by Princeton is daaraan gewy om ander (Bybelse) maniere te ontgin om oor God te praat. Byvoorbeeld: In my doktorale tesis wat later verwerk is in die boek *The God who provides: Biblical images of divine nourishment* (Abingdon, 2004) het ek in terme van die beeld van God wat kos voorsien (sien byvoorbeeld die manna in Eks 16) op 'n mooi rabbynse interpretasie gewys. Daarin word die beeld van 'n ma wat haar baba borsvoed gebruik om oor God se voorsiening te praat. Baie jare voordat ek uiteindelik 'n dogtertjie van my eie gehad het en die vreugdes sowel as die uitdaging van borsvoeding beleef het, het ek geskryf oor hoe die ervaring van 'n babatjie wat totaal afhanklik is van haar ma vir haar daaglikse behoeftes, 'n wonderlike manier is om oor God se sorg te praat.

In 'n latere boek, *Mourner, Mother, Midwife: Reimagining God's liberating presence in the Old Testament* (Westminster John Knox, 2012), het ek 'n aantal verdere vroulike beelde ontgin – onder meer 'n God wat huil, wat soos die professionele weeklaers wat amper altyd vrouens was, huil oor die lyding en onreg in die wêreld (Jer 8: 21 – 9: 1, 17-20); 'n God wat geboorte skenk, wat met pyn en vreugde nuwe lewe in die wêreld bring (Jes 42: 13-14; 45: 9-10); en God as 'n vroedvrou (Ps 22: 9-10; 71: 6) wat met wysheid en tegniek die vrouens en babas wat die wesenslike gevaar geloop het om in kindergeboorte te sterf, verlos. Soos die mooi Afrikaanse woord vir Ginekologie dit goed stel: *Verloskunde*.

Hierdie beelde help ons om op 'n ander manier oor God te dink en God nie te sien as die outoritêre manlike figuur wat ons so dikwels in die patriargie leer ken het nie. Dit breek nuwe perspektiewe oop wat lewegewend is, wat gegrond is in waardes soos omgee, sorg, versorg, bemagtig. Waardes wat ons kan sê tipies met vroue geassosieer word, maar waardes wat ons almal vir ons eie beswil moet ontwikkel.

Wanneer ons oor Godstaal praat, is die volgende drie perspektiewe dalk vir ons belangrik om te oordink: Eerstens, ons moet verstaan dat alle taal wat ons oor God gebruik metafories van aard is. En die Bybel gebruik baie verskillende metafore vir God. God word in die Ou Testament uitgebeeld as arend, rots, ma-beer, ma, pa, pottebakker, soldaat, koning, herder, regter en nog vele meer. Dit is asof die Bybelskrywers wil sê dat ons God nie kan vasvang in net een beeld nie. En hierdie veelvoud van Godsbeelde moedig ons aan om ook vandag op meerdere maniere oor God te praat.

Tweedens, ons moet besef dat ons Godstaal beperk en soms ook kompleks is. Soos mense ook maar kompleks is. Dink maar aan baie kinders se ervaring van 'n afwesige vader. Of vaders wat hul kinders mishandel, selfs seksueel mishandel. Dit is uiteraard problematies wanneer 'n persoon met sulke ervarings aan God as vader dink. 'n Mens kan dus nie anders nie as om ook krities te staan teenoor van die beelde wat in

die Bybel gebruik word. Die mees ekstreme vorm hiervan is iets soos die beeld van God as verkrachter of vroueslaner wat ook in van die profete aangetref word (byvoorbeeld in Eseg 16, 23) wat ook op die hier en nou steeds 'n invloed mag hê.

Laastens, om aan God in sowel manlike as vroulike terme te dink, laat reg geskied aan die mooi beeld in Genesis 1: 26-27 dat man én vrou as God se beeld geskep is. Dus, as julle wil weet hoe God lyk, kyk rondom julle. Sien hoe die mense hier rondom julle iets van God se glorie reflekteer. Al die mense – wit, swart, bruin – van die reënboognasie van ons land Suid-Afrika. Soos die digter Ntozake Shange in haar gedig *For colored girls who have considered suicide when the rainbow is enough* skryf: *I found God in myself, and I loved her fiercely.*

En omgekeerd. Mary Daly het dié beroemde opmerking gemaak: *If God is male, male becomes God.* Daarom, as ons net manlike beelde vir God gebruik, verhef ons manlikheid as superieur en loop ons die gevaar om van die mans in ons midde klein godjies te maak. As ons sowel manlike as vroulike beelde vir God gebruik, bevestig ons die waardigheid ook van vroue. Ons ma's, oumas, die vroue wat by die supermark ons inkopies oplui, die bedelaar op die hoek. Deur inklusiewe taal te gebruik vir God sê ons ook: Hierdie vroue is ook belangrik.

Die beelde wat ons vir God gebruik, maak saak. Beelde wat 'n ruimer visie op God bied, kan ons ook help om dalk nuut te kyk na die mense om ons. Beelde soos 'n God wat huil, 'n God wat ons soos 'n ma versorg, 'n Vroedvrou-God wat help om nuwe lewe in die wêreld te bring, herinner ons dat God soveel groter is as wat ons dink en ons elke dag weer opnuut wil verras.

(Prof Juliana Claassens is professor in Ou Testament in die Fakulteit Teologie aan die Universiteit van Stellenbosch)

<http://www.hervormer.co.za/index.php/107-godsbeeld-wat-saak-maak>

Why millennials are leaving the church

(Definition of millennials: people who were born between the years 1980 and 2000)

(CNN) - At 32, I barely qualify as a millennial.

I wrote my first essay with a pen and paper, but by the time I graduated from college, I owned a cell phone and used Google as a verb.

I still remember the home phone numbers of my old high school friends, but don't ask me to recite my husband's without checking my contacts first.

I own mix tapes that include selections from Nirvana and Pearl Jam, but I've never planned a trip without Travelocity.

Despite having one foot in Generation X, I tend to identify most strongly with the attitudes and the ethos of the millennial generation, and because of this, I'm often asked to speak to my fellow evangelical leaders about why millennials are leaving the church.

Armed with the latest surveys, along with personal testimonies from friends and readers, I explain how young adults perceive evangelical Christianity to be too political, too exclusive, old-fashioned, unconcerned with social justice and hostile to lesbian, gay, bisexual and transgender people.

I point to research that shows young evangelicals often feel they have to choose between their intellectual integrity and their faith, between science and Christianity, between compassion and holiness.

I talk about how the evangelical obsession with sex can make Christian living seem like little more than sticking to a list of rules, and how millennials long for faith communities in which they are safe asking tough questions and wrestling with doubt. Invariably, after I've finished my presentation and opened the floor to questions, a pastor raises his hand and says, "So what you're saying is we need hipper worship bands. ..."

And I proceed to bang my head against the podium.

Time and again, the assumption among Christian leaders, and evangelical leaders in particular, is that the key to drawing twenty-somethings back to church is simply to make a few style updates - edgier music, more casual services, a coffee shop in the fellowship hall, a pastor who wears skinny jeans, an updated Web site that includes online giving.

But here's the thing: Having been advertised to our whole lives, we millennials have highly sensitive BS meters, and we're not easily impressed with consumerism or performances.

In fact, I would argue that church-as-performance is just one more thing driving us away from the church, and evangelicalism in particular.

Many of us, myself included, are finding ourselves increasingly drawn to high church traditions - Catholicism, Eastern Orthodoxy, the Episcopal Church, etc. - precisely because the ancient forms of liturgy seem so unpretentious, so unconcerned with being "cool," and we find that refreshingly authentic.

What millennials really want from the church is not a change in style but a change in substance.

We want an end to the culture wars. We want a truce between science and faith. We want to be known for what we stand for, not what we are against.

We want to ask questions that don't have predetermined answers.

We want churches that emphasize an allegiance to the kingdom of God over an allegiance to a single political party or a single nation.

We want our LGBT friends to feel truly welcome in our faith communities.

We want to be challenged to live lives of holiness, not only when it comes to sex, but also when it comes to living simply, caring for the poor and oppressed, pursuing reconciliation, engaging in creation care and becoming peacemakers.

You can't hand us a latte and then go about business as usual and expect us to stick around. We're not leaving the church because we don't find the cool factor there; we're leaving the church because we don't find Jesus there.

Like every generation before ours and every generation after, deep down, we long for Jesus.

Now these trends are obviously true not only for millennials but also for many folks from other generations. Whenever I write about this topic, I hear from forty-somethings and grandmothers, Generation Xers and retirees, who send me messages in all caps that read "ME TOO!" So I don't want to portray the divide as wider than it is.

But I would encourage church leaders eager to win millennials back to sit down and really talk with them about what they're looking for and what they would like to contribute to a faith community.

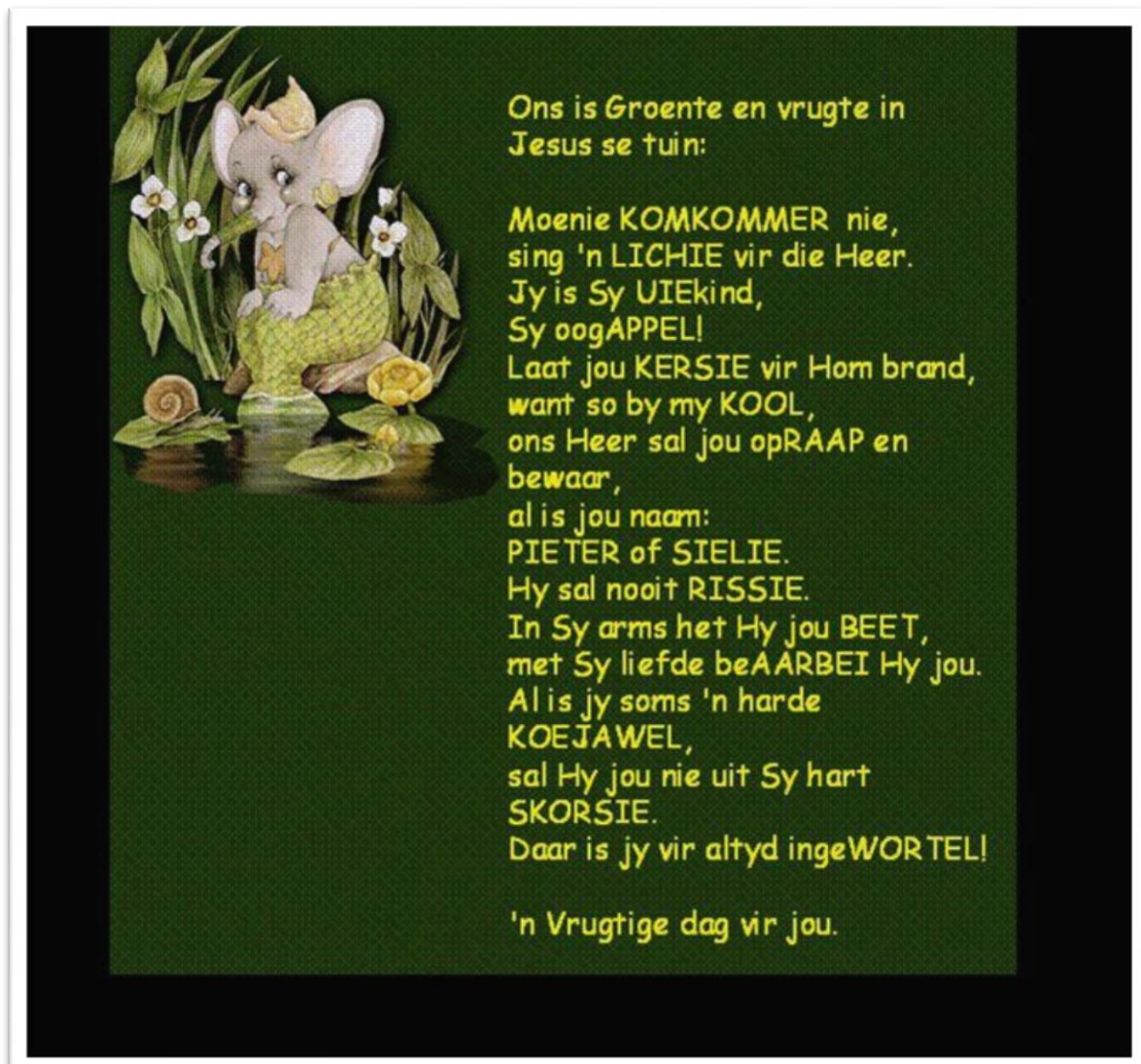
Their answers might surprise you.

*Opinion by **Rachel Held Evans**, Special to CNN - July 27th, 2013*

Rachel Held Evans is the author of "Evolving in Monkey Town" and "A Year of Biblical Womanhood."

She blogs at rachelheldevans.com. The views expressed in this column belong to Rachel Held Evans.

<http://religion.blogs.cnn.com/2013/07/27/why-millennials-are-leaving-the-church/>

Dienstrooster augustus 2015

	2 augustus	9 augustus Koffiedrinken	16 augustus Avondmaal
1	H Kettner	JW Hoorweg	C Reinten
2	E de Jong	T van Wyk	F vd Kuil
3	J de Jong	M Letterie	R Boer
4	N Knoester	W Strydom	H Kettner
5	A Knoester	K Strydom	A Knoester
6			J le Roux
7			D Kruger
Begroeting	V Vernede	P Reinten	W Kruger
Bloemen	H Kettner	W Mandelstam	J vd Eijkel
Koffie		F Smal G Leeuw	
	23 augustus	30 augustus	
1	F vd Kuil	I Tanzer	
2	E de Jong	T van Wyk	
3	J de Jong	R Boer	
4	N Knoester	D Kruger	
5	A Basson	W Kruger	
Begroeting	V Vernede	I Pol	
Bloemen	F Smal	R Spoon	

Agenda augustus 2015

Zondag 2 augustus	10h00	Eredienst Ds. Y Dreyer
Maandag 3 augustus	10h00	Bijbelstudie - Ouderen in Noorde Informerer bij Vic bij 073 700 9610
Dinsdag 4 augustus	9h00-13h00	Kerkkantoor
Zaterdag 8 augustus	11h00	Line dancing/Square dancing R50 toegang per persoon.
Zondag 9 augustus	10h00	Eredienst Ds. Y Dreyer Koffiedrinken
Dinsdag 11 augustus	9h00-13h00	Kerkkantoor
Donderdag 13 augustus	17h30	FINCOM
Zondag 16 augustus Avondmaal	10h00	Eredienst Ds. Y Dreyer
Dinsdag 18 augustus	9h00-13h00	Kerkkantoor
Donderdag 20 augustus	10h00 19h30	KOFFIECLUB Bijbelstudie Noord Rieneke 0117043602
Zondag 23 augustus Bartholomeusnacht	10h0 11h00	Eredienst Ds. Y Dreyer Diaconie Vergadering
Dinsdag 25 augustus	9h00-13h00	Kerkkantoor
Zondag 30 augustus	10h00 11h00	Eredienst Ds. Y Dreyer Eredienst kommissie vergadering

Verjaardagen augustus 2015

zondag 2	Stephne Phyffer	073 205 9366
zondag 2	Chantal Strydom	011 436 0210
donderdag 6	Dirk Voorneveld	011 902 2640
zaterdag 8	Christina Schmidt	
dinsdag 11	Justin Smit	083 650 0024
woensdag 12	Ethan Griesel	078 503 2142
donderdag 13	Nicolette van den Eijkel	083 308 5536
zondag 16	Dean Meyers	079 031 0975
zondag 16	Duane Meyers	079 031 0966
zaterdag 22	Michael Mc Donald	011 475 4375
zondag 23	Xander Bekker	011 622 5472
zondag 23	Linda Steinmann	011 234 5857
maandag 24	Belinda Tshiduma	
maandag 31	Dick van den Eijkel	011 768 6564

MARANATHA KERK

Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneweg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandssprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 012 348 9850 / 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za Ds Carusta van der Merwe 082 554 7715 carusta@gmail.com
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 9h00 – 13h00	Arma Blaauwhof 011 726 1409 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street Branch Code 190805
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 011 478 1082 / 083 626 3272 evdkuil@gmail.com
Scriba Registratie	Hanja Kettner 012 654 7692 / 082 546 8471 hanja.kettners@vodamail.co.za
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Aad van der Kuil 011 792 1145
Organist	Richard Steinmann 011 234 5857 steinmann@absamail.co.za